

Húsvét a szentendrei Skanzenben.
2014. április 21. Túravezető: Mógor Gabriella

A tavaszi napsütés - no meg a szép programok ígérete – 14 tagunkat csalogatta ki Szentendrére. Bizony már a Batthyány téri gyülekezőnél kiderült, hogy nem leszünk egyedül, kisebb-nagyobb csapatok gyülekeztek a HÉV végállomásánál. Szentendrén átszálltunk a helyi buszra és hamarosan megérkeztünk a skanzen főbejáratához. Itt jegyet váltottunk és áttanulmányoztuk, hogy mi kínál a programfüzet:

A szentendrei Skanzen tájegységeiben idén is a hagyományok szerint rendezték meg a Húsvétot. Tojásdíszítés, kincskeresés, sonkaparádé, bárányleves és derűs locsolkodás várta az érdeklődőket április 20-21-én.

A Skanzen húsvétja a magyar vidékek népszokásainak felelevenítésével várta a látogatókat, az autentikus öltözékek mellett ünnepi istentisztelet majd számos vidám program gondoskodott az ünnepi hangulatról.

Izgalmas húsvéti népi játékok és kézműveskedés a gyerekeknek. Volt tojáskapkodás, tojásgurítás, tojásűtés, locsolóversmondó verseny és persze tojásfestés. A hagyományos tojásdíszítés számtalan fortélyát meg lehetett lesni és ki is lehetett próbálni. A tojást nem csak gurítani és festeni lehetett, hanem sokféle formában fogyasztani is. A szakácsok a jellegzetes húsvéti ízeket újragondolva kínálták a látogatóknak. A gyerekek nagy öröme a Skanzenben idén is volt pásztorkutyás juhterelés. A skanzen húsvéti családi programjain gasztronómia, népzenei koncertek, néptánc műsorok, gyerekműsorok, bábjátékok és táncházak várták az érdeklődőt.

A gazdag kínálatot látván úgy döntöttünk, hogy kezdjük a legtávolabbról. Felszálltunk a kisvonatra és elutaztunk Észak-Magyarországra, a Felső-Tiszavidékre. Útközben élveztük az újjáéledő természet szépségeit. A Sztaravoda-patak mentén felépített régi haranglábnál szálltunk le. Végigsétáltunk a gyönyörűen felépített falusi lakóházak között, mindegyikbe bekukkantottunk, megnéztük az eredeti lakókörnyezetet idéző bútorokat, terítőket, berendezési tárgyakat. A füstös konyhákat elnézve bizony sokszor sajnáltuk a régi idők háziasszonyait, akiknek nem állt hűtőszekrény és egyéb modern felszerelés a rendelkezésére. Kárpótolt azonban a sok régi szép, mívesen megformált edény, tál, korsó látványa. A legtöbb helyen ott volt a házigazda, vagy a gazdasszony, aki szívesen mesélt arról, hogy folyt itt az élet. Hogyan végezték a házimunkát, a ház körüli teendőket, hogyan éltek itt a családok, milyen szokásaik voltak, hogyan tartották az ünnepeket. Majd átsétáltunk egy felföldi mezővárosba, ahol szintén beköszöntünk az egyes házak lakóihoz. Akadtak itt módos gazdák háza is, akik között volt nem egy kereskedő is. Az egyik, egy mádi kereskedő háza ínycsiklandó illatokkal hívogatott minket. A pincében jókora fogadó volt. Bizony, már ebédidő volt, el is fogadtuk a meghívást és ettünk finom, kemencében sült kenyérlángost, hozzá ittunk jófajta tokaji bort. A gazda el is mesélte, mi a jó kenyérlángos titka.

A pihenő után újult erővel kapaszkodtunk fel a mándoki görög-katolikus templomhoz, ahol éppen véget ért a húsvéti istentisztelet. Körbesétáltuk a templomot, megcsodáltuk zsindeyes tetejét, barangoltunk a kis temető ódon síremlékei között. Innen szép erdős út vezetett a bakonyi tájegységhez, mintha tényleg a Bakonyban járnánk. Megcsodáltuk az óbudavári katolikus templom díszítéseit, majd átmentünk a köveskáli közkúthoz és mosóhoz, ami a közösségi élet egyik színtere volt. Itt cserélték ki a híreket a lányok, asszonyok. A szomszédos nyírádi lakóház udvarán népviseletbe öltözött takaros menyecske fogadott minket. Megnézhettük, hogy régen mit vettek fel az asszonyok a munkához és mit az ünnepek alkalmával. Elmesélte, hogy hogyan mostak régen az asszonyok, hányféle szappant főztek, kik faragták a sulykolófacskát. Akinek kedve volt, ki is próbálhatta rögtön, hogyan lehet foltot kivenni a vászon szőttesből és ha sikerült, kapott egy szép matricát a fűzetébe. A bátrabbak azt is megtanulhatták, hogyan kell „bio” szappant főzni. A programnak nagy sikere volt a kislányok körében.

Innen lesétáltunk a Kisalföldre, majd átsétáltunk egy alföldi mezővárosba, ahol benéztünk a dusnoki szélmalomba és egy nagykunsági állattartó tanyára. A pulikutya rutinosan terelgette a birkanyáját, a gyerekek ki is próbálhatták, versenyezhetek is, hogy hogyan kell mindezt csinálni. Fővárosi szívünknek nagyon jól esett a sokféle háziállat látványa, főleg, hogy a kis barikat, kecskéket meg lehetett simogatni. Mindenfelől érkeztek ide a gyerekek, nekik is nagy élmény volt az állatok simogatása. Sajnos az eső elkezdett szemerkélni, de egyébként is úgy határoztunk, hogy lassan befejezzük a látogatást. Sok szokással ismerkedtünk meg, sok élményt fogadtunk magunkba, húsvéthoz méltóan töltöttük el ezt a szép napot. Biztosan fogunk még jönni a Skanzenba, amely az év folyamán még sok népi ünnephez kapcsolódó szokásokkal (Szent Mihály nap, Szent Vendel nap) várja a látogatókat.

A program megvalósításához a VI. kerületi Terézváros Önkormányzat nyújtott támogatást, melyet ezúton is köszönünk.

Mógor Gabriella
túravezető